

TARPTAUTINIS BESTSELERIS

ULTIMA

KNYGOS
MAE STRA
AUTORĖ

L.S. HILTON

Alma littera

1

Prieš pusę metų

Iki tol neteko lankytis Pietų Italijoje, o pagal tai, kaip klostėsi reikalai, mano viešnage turėjo būti trumpa ir paskutinė. Iš smės dėl to, kad inspektorius Romeras da Silva iš *Guardia di Finanza* taikėsi pistoletu man į širdį. Stovėjome paplūdimyje kažkur Kalabrijoje; tiksliau, ant betoninio tiltelio virš neramios, putotos jūros. Maždaug už šimto metrų nuo kranto nuleidęs inkarą stovėjo tanklaivis, storu guminiu vamzdžiu sujungtas su vandens valymo įrenginiais prie mūsų. Buvo šovusi mintis nuplaukti iki jo, bet da Silva įspėjo, kad vandens srovė mane pražudytų, net jei tai nepavyktų jam. Per šias kelias valandas spėjau išsiaiškinti, kad da Silva gyvena dvilypi gyvenimą. Aš su savo gebėjimais šalia jo atrodžiau paprasta mėgėja. Taigi nusprendžiau juo patikėti. Be to, mėgau rizikuoti. Per jo petį mačiau kai ką, ko nematė jis. Vyras paplūdimyje lėtai, bet ryžtingai artėjo prie mūsų. Vargu ar jis buvo paprastas praeivis, nes rankoje nešėsi šautuvą.

– Galim čia pat viską užbaigti arba kartu grįžti į miestą ir pamėginti kurį laiką bendradarbiauti.

Da Silvos balsas nė nevirptelėjo, kaip ir pistoletas rankoje.

– Bendradarbiauti? – sušnypščiau.

Tą akimirką turėjau prisiminti viską, ką padariau, kas mane čia atvedė, kas buvau ir kuo tapau. Tačiau neprisiminiau.

– Ką gi, pirmyn, – atsakiau. – Padaryk tai. Drąsiau.

Kai driokstelėjo šūvis, da Silva nustebė labiau už mane. Nieko keisto, šią savaitę mane jau antrą kartą kėsinosi nužudyti. Kulka išlėkė ne iš da Silvos karakalo – šis tebebuvo atkreiptas man į krūtinę. Ji atskriejo iš paplūdimio, jam iš už nugaros.

Lėtai, nejudėdamas iš vietos, da Silva suko galvą, kol pamatė žmogystą uolos papėdėje. Vyras šovė į orą, tai buvo įspėjimas. Knietėjo balsiai pasidžiaugti, kad bent kas elgiasi dalykiškai, bet laikas tam buvo netinkamas. Užuočiau paraką, į niūrų plieno pilkumo gruodžio dangų kilo dūmelis.

– Mergina. Palik ją ramybėje! – riktelėjo vyras.

– Moki plaukti? – šnipštelėjau da Silvai.

– Srovė, – lėtai atsakė jis. – Aš nejuokavau.

– Čiupk mane, – liepiau jam. – Pastatyk prieš save. Paskui įsikibsim vamzdžio.

– O jei jis nušaus tave?

– Ką tik pats ketinai mane nušauti.

– Mergina!

Vamzdis buvo nutaikytas į mus. Da Silva stryktelėjo į priekį, sugriebė mane už pečių, apgrėžė ir pats apsisuko. Tarsi šokdami apsikeitėme vietomis, jis atsistojo nugara į lūžtančias bangas. Dabar jau šautuvas tikrai buvo nutaikytas į mane. Bent kokia permaina.

– Sakiau tau. Paleisk ją!

Šautuvas ir už jo esantis vyras artėjo prie mūsų šiukšlinu akmenukų krantu. Prisidengęs manimi, viena ranka surakinęs man kaklą, da Silva žengė žingsnį atgal, paskui dar vieną. Dar po žingsnio jo gniaužtai atsileido, ranka atsitraukė. Griuvau ant betono, po pečiais pakišusi delnus, ir tą akimirką man virš galvos prašvilpė kulka. Išgirdau pliūktelėjimą, paskui ilgai buvo tylu. Pasukau galvą. Da Silva man ką tik tvirtino, kad jei bandysiu sprukti, srovė mane pribaigs per kelias minutes, bet jam pavyko nusikapstyti iki vamzdžio. Mačiau surakintus jo pirštus ir po vandeniu prie vamzdžio prispaustą kūną. Vyras paplūdimyje leidosi bėgti. Iki manęs jam buvo maždaug dvidešimt sekundžių kelio, man tai nepadėjo priimti apgalvoto sprendimo. Vamzdis buvo kairėje, pasiekiamas keliais grybšniais. Pasiritau į šoną, sulaikiau kvapą ir pliumptelėjau į vandenį.

Da Silva nemelavo. Povandeninė srovė buvo tokia stipri, kad pro bangų mūšą į hermetišką vamzdį girdėjau duslų nuolatinį šliurkšėjimą. Kvapą būtų užėmę ir nuo šalčio, jei taip nebūtų nutikę dėl srovės stiprumo. Stora pūkinė striukė, permirkusios įkapės, išsipūtė virš galvos. Apakinta sūraus vandens, mirtinai persigandusi mosikavau rankomis, mėginau ko nors įsitverti. Išnirusi vos negavau kulkos, sukaupusi visas jėgas pasiekiau briaunotą išlinkusį vamzdį, užsikėliau ant jo koją, gliti guma spaudė veidą. Blaškoma vandens dantimis nutraukiau nuo peties striukę ir išlaisvinau dešinę ranką. Įsikibusį vamzdžio ištraukiau iš rankovės kairę ranką. Banga visu smarkumu trenkė man į veidą ir pradvisęs vanduo nuplėšė nuo manęs tą prakeiktą skudurą. Buvau smulkesnė už da Silvą, bet vis vien negalėjau plaukti pasislėpusi už vamzdžio. Turėjau slinkti užsikniaubusi ant jo, tempdama save rankomis, todėl mačiau, kas vyksta. Deja, manęs tai nedžiugino. Pakėlusį galvą išvydau, kad vyras iš paplūdimio apsižergęs vamzdį prie betoninio tiltelio vėl taikosi. Jis iššovė, bet ne į mane. Veikiausiai da Silva buvo jau kažkur priekyje. Vyras, šlaunimis suspaudęs storą vamzdį, atsargiai pajudėjo į priekį. Plūduriuojančiame laive nebuvo matyti nė gyvos dvasios. Ar mes visi trys įveikę kelią sulipsime į denį? Neturėjau jokio ginklo, tik plaukų segtuką užpakalinėje džinsų kišenėje, kurį įsisėgiau vakar vakare Venecijoje, būdama tikra, kad da Silva mane suims už žmogžudystę. Andai gyvenimas buvo toks ramus. Jei būčiau turėjusi laiko, būčiau pajutusi ilgesį.

Segtukas buvo smailus, maždaug dvylikos centimetrų ilgio, lenktas, kad būtų galima persmeigti kuodą. Palanksčiau sustingusius pirštus ir išsitraukiau jį. *Džudita, mąstyk*. Segtukas būtų menkas ginklas, net jei banditas prisileistų mane gana arti. Jis jau pabuvo riteriškas tiek, kiek priklauso, ir turbūt per daug nesijaudins dėl nekaltų aukų. Įsikišusi segtuką į dantis iš paskutiniųjų nusliuogiau dar kelis metrus, įkvėpiau pilnus plaučius oro, panirau į vandenį, kojomis apsvijau

vamzdį ir paėmiau segtuką į ranką. Stipriai užmerkusi akis nuo sūraus vandens kaire ranka už šlaunies užčiuopiau kietas vamzdžio briauneles ir bedžiau smeigtuką į storą gumą. Įsmigo. Paskui jį vargais negalais ištraukiau.

Suslėgtas vanduo šovė čiurkšle ir vamzdis stipriai metėsi į dešinę it milžiniškos gyvatės barškuolės uodega. Trumpam išsviedė mane į paviršių, bet kita banga vėl nusitempė žemyn. Bandžiau apglėbti vamzdį rankomis, bet jis buvo per storas; dar kartą švystelėdamas numetė mane. Keliais stipriais yriais iškilau į viršų, nors srovė atkakliai traukė prie besirangančio vamzdžio. Šaulio nebuvo nė ženklų. Žiopčiodama plakiau vandenį, mėginau iškosėti iš gerklės graužiantį sūrymą. Iki tanklaivio buvo maždaug penkiasdešimt metrų, o srovė buginamai greitai nešė mane į priešingą pusę. Bejėgiškai sūpavausi. Bandymas plaukti buvo bergždžias; išsekusi, su sunkiais drabužiais galėjau tik plūduriuoti. Valandėlę pasilaikyti vandens paviršiuje. Kai galop leidau sau panirti į tą gilų abejingą vandenį, dar pagalvojau: kaip keista, kad nebejaučiu šalčio.

– Čionai! Pas mane!

Nusistebėjau, kad neišgirdau valtys variklio ūžesio. Da Silvos balsą tuoj pat užgožė zvimbės galvoje, bet jis dar spėjo sutrikdyti tą keistą malonią ramybę. *Kodėl gi jis nepasiduoda, nepalieka manęs ramybėje?* Laimė, aš galėjau nesuteikti jam pasitenkinimo. Lioviausi judinusi kojas ir nugrimzdau į jūros lopšį.

Kai atsimerkiau, buvo tamsu. Regis, atėjo naktis. Dangumi plaukė juodi it anglis debesys, tik retsykais šmėstelėdavo mėnulio pjautuvas. Mane pažadino šaltis. Vilkėjau permirkusius, nuo druskos pastirusius drabužius, kūnas purtėsi, o dantys barškėjo, lyg būčiau prisukamas žaislas. Gulėjau valtyje ir, šiai šokinėjant per bangas, skaudžiai trankiausi nugara į dugną. Nuo variklio gausmo plyšo ausys. Šviesos diodų lemputės laivagalyje apšvietė prie vairo ramiai sėdintį da Silvą. Akimirką

pasvarsčiau, ar tik neatsidūriau pragare. Gal esu pasmerkta visą amžinybę plaukioti su da Silva Stikso upe? Deja, maldžiančios šlaunys, šleikštus skonis burnoje ir troškulys liudijo, kad tebesu gyvųjų pasaulyje. Bandydama atsisisėti trinktelėjau galva į užpakalinę valtį sėdynę. Išgirdęs bumbtelėjimą da Silva atsigręžė.

– Sveika gyva.

Nuoga dešinė mano ranka buvo nepatogiai ištempta virš galvos. Pamėginusi ją pajudinti pajutau, kad šlapią riešą trina metalas. Da Silva prirakino mane po suolu.

– Prie tavęs yra vandens.

Pagrabaliojusi kaire ranka susiradau plastikinį buteliuką. „Evian“ skonis buvo kaip 73-ųjų metų „Lafitte“.

– Šiknius, – draugiškai pasakiau.

– Kodėl?

– Išgelbėjau tau gyvybę. Jis būtų tave nušovęs. Galėjo vietoj tavęs nušauti mane!

– Aš irgi tave išgelbėjau, ar ne?

Turėjau pripažinti, kad jo žodžiuose esama tiesos.

– Kur keliaujam?

– Užsičiaupk.

– Man šalta.

– Užsičiaupk.

Ištempiau skaudančias kojas, bet da Silvos nepasiekiau. Net jei būtų pavykę išspirti jį už borto, prirakinta niekaip nebūčiau pasiekusi vairo. O ką daryti, jei ir pasiekčiau? Neturėjau nei pinigų, nei telefono, nei tapatybės kortelės. Jei nusigaučiau iki žemės, – kad ir kur ji būtų, – iki savo buto Venecijoje turėčiau kėblinti gerus tūkstantį kilometrų. O ten šiuo metu apsistojęs negyvėlis. Ne itin viliojanti perspektyva. Be to, jaučiausi klaikiai: pykino nuo praryto jūros vandens, maudė sumuštas rankas ir kojas, su žliuginais džinsais ir marškinėliais gruodžio naktį buvo siaubingai šalta. Taigi riogsojau vidury niekur su saktu italų policininku, prieš kelias valandas ke-

tinusiu mane nušauti. Laimė, jis pats atsidūrė kitame šautuvo vamzdžio gale. Tikras mažas atokvėpis.

– Iš kur valtis?

– Pasiskolinau, aišku? Iš tanklaivio. Nebuvo kada prašyti leidimo, tad tiesiog atrišau.

– Ar matei, kas nutiko mūsų bičiuliui?

– Sakiau tau apie sroves. Dėl jo bėdų nebebus. Beje, lyg ir prašiau užsičiaupti?

– Noriu siusioti, – ėmiau zyzti.

– Myžk į drabužius. Aš tavęs neatrišiu.

– Kaip miela.

– Liepiau tau, po velnių, užsičiaupti.

Neturėjau ką veikti, galėjau tik spoksoti į skriejančias virš juodo vandens voratinklinių debesų virtines. Kai įgriso, ėmiau stebėti da Silva. Kai ir tai įgriso, kažkaip užmigau.

Antrą kartą pabudau, kai valtis buvo velkama į krantą, po kietomis lentomis gurgždėjo kieta žemė. Da Silva palinko virš manęs, paskui visu svoriu atsiklaupė man ant pilvo ir maloniai atsegė antrankius. Iš žingsnių ant žvyro supratau, kad mes ne vieni, bet vaizdą užstojo da Silvos krūtinė.

– Valtį galit išmesti.

Jo balsas skambėjo ramiai, bet kūnas trenkė druska, o pro šią prasimušę prakaitas. Jis bijojo.

– Stokis.

Atsargiai pakilau. Valties galas, kuriame vairavo da Silva, siūbavo ant bangų. kažkas pakišo rankas po pažastimis ir pastatė mane. Stebeilijau į tamsą, mėgindama įžiūrėti veidą, bet vos tik pėdos palietė akmenėlius, akys tuoj buvo užrištos skepeta. Darbas buvo atliktas taip mikliai ir profesionaliai, kad iškart supratau, jog nėra prasmės klykti.

– Judu veskit ją. Aš seksiu iš paskos, – da Silva kalbėjo itališkai, bet tokiu keistu pietietišku dialektu, kad beveik nieko nesupratau.

Mane suėmė už alkūnių.

– Štai čia, *signorina*.

Kalbančiajam iš burnos dvokė žuvimi ir svogūnais. Sustisrusiomis kojomis šiaip ne taip nukėblinau stačiai kylančiu krantu.

– Visiškai netoli. Na, štai ir atėjome, – žuviasmarvio balsas buvo bejausmis ir dalykiškas, tarsi jis daugybę kartų būtų tai daręs. – Dabar sėsi į automobilį. Gerai. *Attenzione alla testa*.

Sumuštą sėdynę padėjau ant minkštos odos kauburio. Žuviasmirdžius pasilenkęs prisegė mane diržu, automobilis pasviro nuo kitų vyrų svorio. Čia buvo šilta – nuostabiai palaimingai šilta. *Jei ir toliau taip, mirsiu laiminga*.

Iš pradžių važiuodama bandžiau skaičiuoti sekundes, kad žinočiau, kiek nutolome nuo jūros, bet netrukus lioviausi. Supratau, kad nesu pagrobta ir niekas nenusiųs artimiesiems nurėžtos mano ausies, taigi ir pabėgimo strategijos neduos naudos. Veikiausiai mane gabena į kokią nors tykią vietelę kaime nušauti, o paskui įridens kūną į griovį.

– Laikas lipti, – varikliui nutilus pasigirdo da Silvos balsas.

Žuviasmirdžius vėl uždėjo ranką man ant galvos ir išlaipino iš automobilio.

– Čionai.

Man širdis nusirito į kulnus. Sukaupusi visas dar likusias jėgas stabdžiau kojas, kad neimtų bėgti. Po kiek laiko išgirdau rakinant duris, mane įstūmė kelis žingsnius į vidų. kažkas šaižiai spragtelėjo. Krūptelėjau, bet jie tik įjungė šviesą. Juoduma po akis dengiančia skepeta vos vos pakito.

– Stovėk čia, – sukomandavo da Silva. – Kai durys užsidarys, galėsi atsirišti akis. Tik ne anksčiau, supratai?

Šiaip taip linktelėjau. Sudundėjo žingsniai, sugirgždėjo vyriai, trinktelėjo durys, plykstelėjo nuoga lemputė.

Patalpa priminė garažą arba ūkinį pastatą: betoninių blokelių sienos be langų, dulkinos betoninės grindys. Kampe gulėjo

mėlynas purvinas miegmaišis, šalia jo – plastikinė lauko kėdė ir kibiras. Ant kėdės buvo padėti vyriški marškiniai, o ant jų juokingai dailiai sulankstytas rankšluostis. Prie kėdės buvo gėlėta porcelianinė lėkštė su sumuštiniu ir apelsinu. Ir dvi-litris butelis vandens. Daugiau nieko. Kelias minutes tirtėjau atsirėmusi į sieną, klausydama, kada jie grįš. Įsitikinusi, kad likau viena, kaip žvėris puoliau prie sumuštinio ir ėmiau ryti jį didžiuliais kąsniais, kliukindama vandenį, kad sausi duonos ir kumpio gabalai lengviau nuslystų sūraus vandens išgraužta gerkle. Nebeprišiminiau, kada pastarąjį kartą valgiau – prieš dvi dienas? Baigusi sumuštinį prisipyčiau į saują vandens ir nusiprausiau druska apkepusį veidą, paskui nusitempiau šlapias džinsų žarnas ir apsilvilkau marškinius. Apelsiną nusprendžiau pataupyti. Gera turėti desertą, kurio gali laukti.

Apibėgau kelis ratus aplink kambarį, patampiau raumenis, kad praeitų nuovargis, – turbūt tai bus visos vakaro pramogos. Pasiklausiau prie užrakintų durų, bet neišgirdau nieko: nei žiebtuvėlio spragtelėjimo, nei prislopinto pokalbio, nei nekantraus kojų šiūravimo. Rankenos iš vidaus nebuvo. Priglaudusi delnus prie durų pabandžiau stumtelėti. Regis, kuriam laikui buvau palikta viena. Lėtai nusilupusi apelsiną padaliau į skilteles ir atsisėdau ant grindų. *Ar jie vargintųsi mane maitinti, jei ketintų nužudyti? Beje, kas tie „jie“?* Tikriausiai da Silvos bendradarbiai, tik ne tie, kurie vilki *Guardia di Finanza* uniformą. Miegmaišis man ne itin patiko, bet įsirangiau į pradvisusį šiltą jo vidų ir susiriečiau kamputyje kaip lerva. Ryški lemputė išsklaidė dulkinus šešėlius kambario kertėse.

Kamuojama nuovargio ir jaudulio tai užmigdavau, tai vėl pabusdavau. Snaudžiant pasąmonė kurdavo pastarųjų dienų montažus: Alvino Spenserio griaučius, griūvančius ant grindų mano bute Venecijoje. Da Silvos klausimus policijos nuovadoje, ilgą tylią kelionę automobiliu išilgai Italijos. Atsibudusi stengiausi mąstyti blaiviai, bet kai pro duris įžengė

Kameronas Ficpatrikas, nešinas kruvinų drobių gniutulu, supratau, kad mane vis dar kamuoja į kliedesius panašūs sapnai. Ficpatrikas buvo negyvas. Žinojau tai, nes prieš kelerius metus nužudžiau jį Romoje. Da Silva irgi ten buvo. Regėjau jį vairuojantį valtį po juodu sapnų dangumi. Bangos virto te-liūskuojančiu vonios vandeniu, šaltu vandeniu, kvepiančiu migdolais, švelniai, labai švelniai traukiančiu mane žemyn...

Pabudau nuo kimaus savo gokčiojimo. Nutirpusi tįsojau ant betoninių grindų vienodai spingsint lempai. Iš pradžių nesu-sigaudžiau, kiek laiko praėjo: kelios minutės ar kelios dienos. Po durimis buvo matyti plonytis šviesos ruoželis. Pašliaužiau su visu miegmaišiu kaip vikšras, pasigriebiau vandenį ir rem-damasi rankomis atsisėdau.

Maniau, kad žaidžiu žaidimą pagal savo pačios taisykles. Tačiau mano žaidimas nuo seno buvo susipynęs su kitu žaidi-mu. Tie saitai buvo neregimi, bet ir nenutraukiami.

Išropojau iš miegmaišio, pasipurčiau, norėdama priversti apsnūdusias smegenis dirbti. kažkas tyliai paskrebėno, krūp-telėjau. Žiurkė? *Po galais, skorpionas?* Tai tebuvo vabalas, storas vabzdys kietais žvilgančiais sparnais, dydžio sulig mano nykščiu, beprasmiškai besidaužantis į betonines sienas. Stebėjau jį gal kelias valandas, kol nukrito ant grindų, patam-pė kojas lyg prastoje komedijoje ir, regis, nugaišo. Atsargiai sprigtelėjau į tvirtą kiautą. Nieko. Mane tai kažkodėl išbudi-no. Paėmiau vabalą su popieriaus skiautele, į kurią buvo įvy-niotas sumuštinis, ir pasidėjau jį kambario viduryje. Paskui smulkiau suplėšiau apelsino žievele. Mano plaukai buvo kaip šlapias veltinis. Šiaip ne taip ištraukiau gumelę ir užvyniojau ją ant vieno žievės gabalėlio. Džudita. Paguldžiau ją šalia va-balo. Šis bus da Silva. Romeras da Silva. *Visą laiką buvęs* šalia. Da Silva buvo faras. Da Silva buvo sukčius. Jis atgabeno mane į Kalabriją. Dėl ko? Išdėliojau žieveles aplink vabalą kaip skai-čius laikrodyje. Viršutinėje pusėje nagu išraižiau inicialus. Štai senas mano viršininkas Rupertas, aukcionų namų „Bri-

tish Pictures“, kur kadaise ėjau menkas pareigas, direktorius. O čia – išraižiau dar vieną runą – meno prekeivis Kameronas Ficpatrikas. Rupertas su Ficpatriku buvo sumanę apgauti aukcionų namus ir parduoti klastotę. Kai Rupertas mane atleido, aš nužudžiau Ficpatriką ir pavogiau paveikslą. Iš rato išėmiau raidę F. Ficpatrikas dirbo su žmogumi, man žinomu Monkados vardu, juodu Italijos banke laikė už klastotes gautus pinigus. Prie M raidės pristūmiau naują žievelę. Klerė. Reno Klerė. Da Silvos bendradarbis policininkas. Klerė nužudžiau. Sprigtu pašalinau jį iš rato.

Kas toliau? Jaučiausi žvali ir ryžtinga. Tada persikrausčiau į Veneciją, pakeičiau tapatybę ir įsikūriau. Virtau Elizabeta Tirlink, „Džentileski“ galerijos savininke ir vadove. Iš patrešusių marškinėlių atsargiai ištraukiau siūlą ir aprišau juo Džuditos žievelę. Kitas gabaliukas buvo pažymėtas raide K. Kazbičius. Monkada prekiaavo su Kazbičiumi ir sukčiumi Balenskiu. Juodu meno rinkoje plovė pinigus, gautus už prekybą ginklais. Išstūmiau iš rato Monkadą ir Balenski. Abu buvo negyvi. Kaip gaila. Kas gi liko?

Plunksnelė iš miegmaišio tapo nauju veikėju – Jermolovu. Pavelas Jermolovas buvo turtingas rusas meno kolekcionierius. Kazbičius bandė parduoti jam Karavadžą. Bent jau taip tvirtino. Mudu su Jermolovu atskleidėme Kazbičiaus, Monkados ir Balenskiio ryšius. Jermolovą palikau rate. Buvau akla ir nesuvokiau, kad netoliese tamsoje visą laiką tūnojo da Silva. Sekė mane. Niurnėjau palinkusi prie savo sąšlavyno kaip vudu žynė. A – tai Alvinas Spenseris. Alvinas... pasipainiojo man po kojomis. Klajūnas meno pasaulyje, turintis ryšių su aukcionų namais. Truputį per daug smalsavo apie mane. Todėl jam teko išeiti, tik kažkodėl nevisiškai atsikračiau įkalčių. Paėmiau žievelę ir paguldžiau ją prie negyvo vabalo. Da Silva sužinojo apie Alviną ir apsimetė, kad ketina mane suimti. Tačiau jis manęs nesuėmė. Atsiguliau ir ėmiau kontempliuoti savo fetišų mozaiką.

Da Silva norėjo, kad dirbčiau jam. Paplūdimyje taip ir pasakė. Kas bus, jei nedirbsiu? Čia veikiausiai bus lengviau atsikratyti manęs nei Venecijoje. Be abejo, da Silva turi ryšių, draugų, į kuriuos gali kreiptis, – mane čia atgabensiu vyrų, kad ir kur būtų tas „čia“. Mafija. Ristis buvo lengviau nei stotis ir eiti, kojos atrodė kaip nesavos. Nusigavusi iki žievelių perdėsčiau jas aplink vabalą. Monkada priklausė mafijai, Kazbičius su Balenskiu irgi buvo su ja susiję. Da Silva buvo trūkstama grandis. It pamišėlė ar lego kaladėlėmis žaidžiantis vaikas pristūmiau žievelių žmogiukus prie vabalo.

Iš įvairių šaltinių nemažai sužinojau apie mafiją, nors Italijoje tebebuvo daug įtakingų žmonių, neigiančių jos egzistavimą. Vos prieš dvidešimt su trupučiu metų Palermo arkivyskupas buvo apklaustas per mafijos teismą. Į klausimą, kas yra mafija, jis atsakė, kad, jo žiniomis, tai galėtų būti ir kokios nors valymo priemonės pavadinimas. Vėliau buvo išsiaiškinta, kad Sicilijos bažnyčia glaudžiai bendrauja su mafijos vadivomis. Toks viešas organizuoto nusikalstamumo neigimas patvirtina, kaip stipriai Italijos mafija įsiskverbusi į valdžią. Jei arkivyskupas gali būti apgavikas, kuo už jį geresnis policininkas? Da Silva išties labai paprastai atsivežė mane čia, niekas nieko nesuuodė. Bet jei jis turi tokių plačių ryšių, kas buvo tas vyras pakrantėje, žudikas, kurio lavonas šiuo metu palengva sukdamasis plaukia prie Apulijos kranto? Pažliugusios mano smegenys pasidavė ir aš vėl užmigau, šįkart giliai. Kai pabudau, po durimis šviesos nebebuvo.

Ko gero, gulėdama ant šono, po galva pasikišusi miegmaišį, vėl atsijungiau. Dar labiau atvėso. Atėjo naktis. Neregimame pasaulyje už kalėjimo sienų įsivyravo dar gilesnė, švelnesnė ramybė. Akys nukrypo į susikurtą iš šiukšlių modelį, suprantamą tik man pačiai. Netoli rato gulėjo duonos trupinys. Suspaudžiau jį, paminkiau pirštais, nulipdžiau galvytę ir apvalų kūnelį. Katerina. Mano sesutė Katerina.

Policijos nuovojoje Venecijoje prisipažinau nužudžiusi Alviną Spenserį. Jo lavonas sėdėjo krėsle mano bute, tai kas gi man beliko? Nepajėgiau jo atsikratyti ir sutvarkyti šio reikalo. O kai da Silva paklausė, kodėl tai padariau, galėjau galvoti tik apie savo mirusią sesutę Kateriną. Migdolais kvepiančioje vonioje.

Niekada negalvodavau apie Kateriną. Negalėjau sau to leisti. Nes kai tik susimąstydavau apie ją, verpetu iškildavo slogūs prisiminimai, drumsti kaip aliejus, susimaišęs su vandeniu. Žinojau, ką padariau. Tai buvo ne mano kaltė. O gal mano? Ne, mamos.

Nekantriai sušlaviau šiukšles, nusvirduliau per kambarį ir subėriau jas į paplavų kibirą, kur joms ir buvo vieta. Vabalas purviname vandenyje atrodė šlykščiai.

Nebuvo jokio būdo nustatyti, kiek laiko praleidau tame kambaryje, bet, man rodos, tris dienas. Mane pažadino bumbsėjimas į duris už nugaros. Žuviasmirdžiaus balsas su stipriu akcentu paliepė atsistoti kampe nusigrėžus į sieną ir užsirišti akių raištį. Skubiai paklusau. Prieš jam įeinant spragtelėjo trys spynos. Jis nieko nesakė. Girdėjau, kaip perėjo per kambarį, kažką pastatė, paskui tekstelėjo vanduo jam imant kibirą. Džiaugiausi, kad jam tenka tą daryti – turėtų jaustis žeminamas. Durys atsidarė ir vėl užsidarė; per tą trumpą valandėlę mėginau užuosti lėktuvų išmetamąsias dujas, alyvmedžių lapus, trąšas, o gal net kepamą duoną – bet ką, iš ko galėčiau suprasti, kur esu. Jaučiau tik dulkių kvapą. Spynos vėl sutraškėjo, paskui jo balsas pasakė, kad galiu nusirišti raištį. Nuskubėjau prie durų ir įsiklausiau, girdėjau tolstančius jo žingsnius, paskui tylų vedamo automobilio ūžesį.

Mano maisto davinį sudarė dar vienas butelis vandens, pakelis drėgnų servetėlių, dar vienas sumuštinis su kumpiu, pakelis šokoladinių sausainių, apspuręs rankšluostėlis, bana-

nas ir braškinis jogurtas. Be šaukštelio. Kaip galėdama apsiprausiau ir užsimoviau drėgnus, jau paplėkusius džinsus. Apsisupusi miegmaišiu lėtai pavalgiau, sąmoningai mėgaudamasi kiekvienu kąsneliu. Būtų buvę smagu užsirūkyti, bet šiočia tokia detoksikacija irgi neprošal. Drėgna servetėle ir vidiniu banano žievės paviršiumi išsivaliau dantis.

Tas pats pasikartojo kitą dieną. Dalį laiko praleidau ratu vaikščiodama po kambarį ir darydama atsispaudimus bei pritūpimus, kad apšilčiau. Visą likusį laiką nuodugniai rezgiau pabėgimo planus. Plastikinis jogurto puodukas buvo per plonas pasidirbti peilį, bet sumečiau, kad galėčiau palūkėti už durų, užversti ant žuviasmarvio kibirą ir pradingti, kol jis šluostysis iš akių mano myžalą. Iš žingsnių garso atrodė, kad jis leidžiasi pakalnėn į kairę pusę, kur jo laukia automobilis, taigi galėčiau mauti dešinėn – bet kurgi? Net jei žuviasmarvis nesinešioja ginklo, gali būti ne vienas. Aš net neturėjau batų, nes sportbačiai, su kuriais atvykau iš Venecijos, prapuolė jūroje. Jei mano pašiūrė kur nors nuošaly, o sprendžiant iš tyrančios tylos taip ir buvo, – kiek nulėkčiau basa per kietą žemę, vejama vieno ar daugiau vyrų, iš kurių vienas gerokai įsiutęs po šūdo vonios? O gal akių raiščiu galėčiau pasmaugti žuviadvokį? Man tai nebūtų pirmas kartas, deja, nepavyktų užklupti jo netikėtai, ir jėgų pristigčiau. Palyginti su Alvinu Spenseriu, žuvusiu mano vonioje Venecijoje, žuviadvokis tikras profesionalas.

Dar galėčiau pasitikti savo prižiūrėtoją nuoga ir pasiūlyti jam pasidulkinti mainais už laisvę. Net ir neturėdama veidrodžio, numaniau, kad neatrodau itin viliojamai, bet juk ir dvokus seksas yra seksas. Regis, pats žuviasmarvis pernelyg nesirūpino asmenine higiena. Vis dėlto, net jei tam ryžčiausi, vargu ar pakerėčiau savo prievaizdą taip, kad jis išduotų da Silvą ir paleistų mane. Sumanymas buvo smagus, bet visiškai niekam tikęs. Jei da Silva būtų ketinęs mane nudėti, jau būtų nudėjęs. Argi jis neužsiminė, kad norėtų bendradarbiauti?

Vadinasi, turiu kai ką, ko jam reikia, net jei mano gebėjimų vertė išmatuojama sumuštiniais ir bananais.

Visada maniau, kad jei žmogus nusiteikęs jaustis laimingas, niekas negali jam sutrukdyti, tad dėl savo kalėjimo jaudinausi kur kas mažiau, nei būtų buvę galima tikėtis. Bijoti nebuvo ko, todėl iš baimės jokios naudos. Nusprendžiau jos nejausti. Valandos slinko lėtai, bet kadangi nebuvo jokių įvykių, kuometoliau, tuo labiau nirau į tam tikrą hipnozės būseną – malonų sąstingį, gal net ramybę. Miegojau, sportavau, kartojausi rusiškus veiksmažodžius, o kai to nedarydavau, mąstydavau apie paveikslus. Buvau girdėjusi, kad kaliniai deklamuoja eilėraščius ar sako ištraukas iš Biblijos, kad neprarastų sveiko proto. Aš įsivaizduodavau, kad vaikštau po Londono nacionalinę galeriją, ten, kur pirmą kartą išvydau tikrus paveikslus. Prie vieno jų mintimis grįždavau ypač dažnai – Sezano „Šantiji prospekto“. Daug kartų mačiau tą žalią kompoziciją, keliuką miške, užtvertą mediniu užkardu, dulkėtą žemę po kojomis, žemus baltus pastatus tolumoje ir vaiskų oranžinį tekančios ar besileidžiančios saulės kamuolį. Iš pradžių atrodo, kad čia tvyro ramybė, net apatija, bet paskui pamatai nepaprastai sumaniai pavaizduotą šviesos žaismą, netgi atrodo, kad nuo tavo kvapo virpa lapeliai. Labai tyku ir tuo pat metu labai gyva.